

Whodunit met funky basloopjes krijgt geen vleugels

MUZIEKTHEATER

GUILTY UNTIL PROVEN

Door Orkater/Sir Duke

Gezien 7/12 Toneelschuur

Te zien vanavond Theater De Meervaart;

8-11/1 Bellevue

Er is een lijk. Het is de gymleraar. Als een rollade hangt hij in de touwen gewikkeld, na afloop van een schoolfeest. Conciërge Sharif had al een voorgevoel dat er iets niet klopte, was aan het eind van de avond speciaal nog even teruggegaan. Hij ontpopt zich tot speurneus en zal deze misdaad wel even oplossen, met de pijp in de mond als was hij Maigret. De vier nog aanwezigen worden aan de tand gevoeld en mogen het pand niet verlaten tot de dader bekend is.

Ziedaar de basis van *Guilty Until Proven*, de nieuwe voorstelling van Sir Duke, het collectief muziektheatermakers binnen Orkater. En dat merk je: regisseur Nita Kersten geeft muziek de ruimte.

Humorvol begin

Bas, gitaren en percussie hangen in het fraaie decor (Nicky Nina de Jong) binnen handbereik. Ook wordt de whodunit regelmatig onderbroken voor funky basloopjes door een van de spelers in het beklagdenbankje – Francesca Pichel als kantinejuffrouw, schoonmaakster Dionne Verwey, leraar Abdelkarim el Baz, leerling

Patsy Kroonenberg – of voor de jazzy gitaar van Gery Mendes, die de doortastende conciërge speelt.

Het is muzikaal oké, maar inhoudelijk krijgt *Guilty Until Proven* geen vleugels. Het is een mooi gestyleerde voorstelling die veelbelovend en humorvol begint. Met korte flashbacks die dezelfde scènes tonen vanuit een ander standpunt krijgen we meer informatie over de personages, en de soundscape creëert spanning, maar halverwege begint het te haperen. *Murder on the Orient Express* mag dan de inspiratiebron voor het concept zijn geweest, dat maakt Sir Duke nog geen Agatha Christie. Het collectief was zo druk met het toewerken naar de eindconstatering, dat het maar aan het perspectief ligt wie als verdachte wordt aangemerkt en wie op de stoel van de rechter zit, dat onderweg een geloofwaardige plot en sterke uitwerking van de karakters overboord zijn gevallen.

Hans Smit